

àrab Al-Russaff en la inauguració d'una biblioteca al barri en què va viure: després de pronunciar un poema traduït al valencià, l'alcaldeessa va concloure que "els valencians ja parlàvem així, abans de l'arribada de Jaume I". O la certesa que té Alfonso Rus que al País Valencià ja es parlava la llengua de March en temps dels *valentini* romans. O les declaracions del gadità José Manuel Caballero Bonald, que va presidir al 2005 el jurat del primer premi Ciudad de Torrevieja, dotat amb 360.000 euros, atorgat el locutor de la COPE César Vidal i que, segons Caballero, era "una apologia del franquisme".

La COPE i la Generalitat, en realitat, tenen una estreta relació: exredactors de la cadena dels bisbes ocupen llocs directius a Ràdio 9. I una de les dues freqüències autonòmiques de TDT l'ha rebuda Federico Jiménez Losantos; l'altra, el grup Vocento. Sobre la manipulació dels informatius de Canal 9, està gairebé tot dit.

La recerca no gaudeix de més salut: la Generalitat gairebé no contracta ningú, hi ha becaris amb més de 40 anys, i investigadors de la talla de Bernat Sòria, un expert en el camp de les cèl·lules mare, han hagut de fugir a autonomies amb menys entrebancs de caire ideològic.

Pel que respecta a les universitats, el descencant dels rectors de València, Castelló i Alacant és patent. I, com més va, més: el Consell projecta una universitat virtual sense consullar-ho amb ells, i pretèn que la Universidad Católica San Vicente Màrtir, depenent de l'arquebisbat, impartesca Medecina.

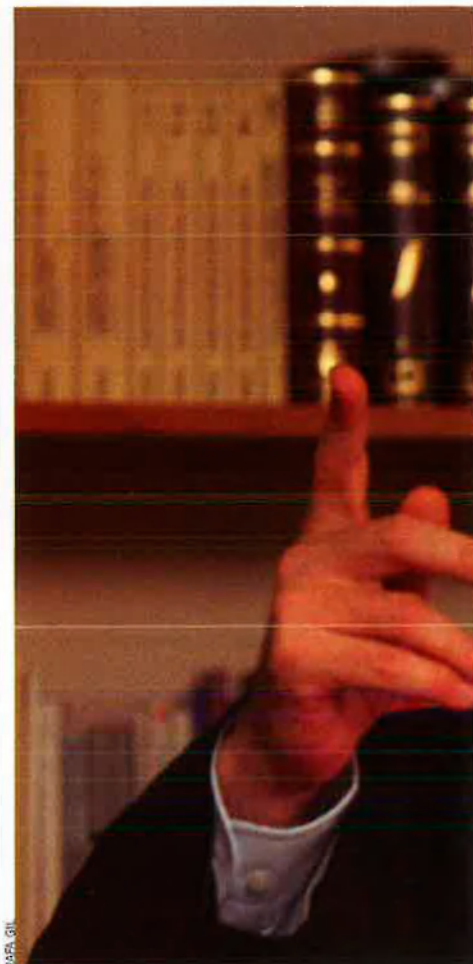
Regionalisme benentès. No sols hi ha deixos de nacionalcatolicisme, sinó que el PP valencià ha emprès una severa campanya d'autoafirmació valencianista, dins de la indissoluble nació espanyola. Ha marcat terreny amb Catalunya en temes que afectaven l'economia—com l'arc mediterrani, apartat del pla d'inversions de la UE fins el 2025—. La pressió dels empresaris, temerosos que el País Valencià quedara arraconat al mapa, fa que ara el Consell aposte per l'arc, tot i que no en vol sentir a parlar d'euroregions "que deixen la Comunitat Valenciana en la perifèria". La indubtable prosperitat del port de València, ja al nivell del de Barcelona, ha estat venuda pel Govern de Camps com una cursa competitiva, mai no com una oportunitat per crear sinèrgies que beneficiaren tots dos ports.

El president ha conreat una amistat de parella de fet amb el seu homòleg murcià, Ramón Luis Valcárcel, però no va reunir-se ni una vegada amb Pasqual Maragall. El Consell ha potenciat un eteri "eix de la prosperitat" que unia Madrid, País Valencià i les Illes. Ha envaït l'autoritat de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua quan, en ple debat sobre el memoràndum de les llengües a la UE, els acadèmics volien emetre un dictamen que avalava la unitat del català, i el conseller de Cultura, Alejandro Font de Mora, va irrompre a fi d'evitar-ho; més endavant, va forçar la reelecció d'Ascensió Figueres—militant del PP— com a presidenta, en lloc de l'opció "universitària" que liderava Emili Casanova. La pròpia reforma de l'Estatut, el gran èxit de Camps de la legislatura, inclou referències constants a l'"idioma valencià". El PP també va actuar amb poca sensibilitat en descobrir-se que pretenien ampliar el cementiri de València sobre una fossa comuna de repressaliats del franquisme: la posterior creació d'una ambiciosa Comissió de la Veritat va ser ridiculitzada pel propi Mariano Rajoy.

Por al canvi. Hi ha actituds que denoten por al canvi, a les files del PP: un decret de convocatòria electoral amb inseguretats jurídica per no haver volgut reformar la llei electoral, com en principi obliga el nou Estatut; els intents per captivar el vot secessionista, demanant Unió Valenciana que no es presente; l'adéu a la política d'un encara jove vicepresident Víctor Campos; la constant al·lusió a la República i els Països Catalans que defensaria un hipotètic tripartit, al qual anomenen "*batiburrillo*"; la sospitosa creació d'un Partit Socialdemòcrata que inclou familiars de Rafael Blasco i que, segons aquest, furta vots als socialistes; les rodes de premsa de Camps sense preguntes, i ara la seua negativa a participar en debats; l'allau de publicitat institucional, a última hora; la censura de *Ja en tenim prou*; els intents de tancar els repetidors de TV3.

El passat 25 d'Abril, 300 anys després de la desfeta d'Almansa, Francesc Camps jugava a tennis mentre a les Corts se celebrava l'acte institucional. Un revès de *grand slam*, una bola de partit, a aquell Camps de fa quatre anys, que va enfilarse al Penyagolosa per proclamar la seua robusta valencianitat.

Víctor Maceda

El PP havia de fer una campanya de perfil baix que no mobilitzara l'electorat socialista, i no s'està de fer soroll. En canvi, el PSPV-PSOE, que ha de captivar els seus abstencionistes, sí que fa una campanya de perfil baix. És el món al revés.

—L'objectiu del PP és fer una campanya de perfil molt baix, però el seu tarannà i les relacions que mantenen en el si del partit els han dut a cometre alguns excessos. Allò més greu és la limitació de la llibertat d'expressió: saben que si la societat està més informada, els resultarà més difícil continuar amb l'engany en què vivim, segons el qual donen aparença de veritat a una gran mentida. Aquest atac a la llibertat d'expressió pot provocar que molta gent s'adone definitivament de la necessitat de votar per fer-los fora.

—Les actituds censors del PP són simptomàtiques d'una fi d'època?

—És l'efecte de l'etapa que hem viscut, i que ara es veu agreujada amb el Govern de Camps. Semblava que Camps era un tipus més moderat, més demòcrata que

“No, no he llegit els setze punts del Compromís”

Joan Ignasi Pla, secretari general del PSPV-PSOE, opta per segona vegada a presidir el País Valencià. Reconeix que “els ministres no vénen més o menys perquè sí”, sinó per la por dels socialistes a l’abstenció, i crida al vot útil: “Si el PSOE es queda en un 38%, possiblement no hi haurà canvi.”

no l’anterior [Eduardo Zaplana], que no tenia gaires prejudicis. Però no ha estat així, no: Camps no ha estat capaç de controlar el seu partit, i a més ha tret la part més dretana de la seua manera de pensar, perquè ell és molt conservador.

—Més que Zaplana?

—Molt més. Zaplana és liberal, no-més tenia com a objectiu la seua figura. Aquest és molt més conservador, i això es nota no sols en les actituds d’exercici del poder sinó també en les relacions del

poder amb l’Església, per exemple. Hi ha una compenetració evident en posicions ideològiques molt dures.

—Parlem del seu partit. Al megacartell que penja a la seu principal, el cos de lletra del PSPV és molt inferior al del PSOE, hi ha una allau de ministres del Govern Zapatero... Han de venir els titulars, a guanyar el partit?

—Nosaltres constatem dues coses. L’una, que per al PP, el cost de dotze anys de govern és baix, gràcies a la seua capacitat de penetració social i d’aixoplugar totes les idees sota un paraigua molt ample, concentrant tot el vot de centredreta: el desgast del PP no es percep, aquest és un fet inqüestionable. D’una altra banda, el PSPV representa el 36,5% dels electors, ara les enquestes ens donen entre el 37 i el 38... el PSPV és l’alternativa real, però al País Valencià, a l’esquerra del PSPV, hi ha dues formacions [Esquerra Unida i Bloc]. La nostra campanya s’adreça a l’elector que, quan decideix anar a votar, vota PSOE. Els ministres no vénen més o menys perquè sí, sinó perquè hem constatat que hi ha una part de l’electorat que quan vota, vota PSOE, però que sovint no decideix anar a votar, especialment en les eleccions autonòmiques i locals. El nostre objectiu és mobilitzar aquest electorat.

—A Ferraz pensen que el PSOE pot recuperar les Illes i Navarra, però no el País Valencià. Detecta vostè allò que José Blanco diu “pulsió de canvi”?

—La pulsio de canvi es veu més intensament segons s’acosten les eleccions. El canvi dependrà de la capacitat de sumar dels qui el desitgem, depenem d’un tipus d’electorat que viu allunyat de la política diària i que sols es motiva quan hi ha confrontació ideològica a àmbit general i quan es percep que el canvi és possible. El pacte entre Esquerra Unida i Bloc hi ha ajudat, en aquest sentit, i la sensació de canvi, tot i que de manera molt lenta, molt sinuosa, s’està intensificant. El canvi serà més ample d’allò que reflecteixen les enquestes i d’allò que creu el PP.

—Carmen Alborch opta a l’alcaldia de València per captar aquest vot socialista que s’absté a les autonòmiques?

—Amb Carmen, diem a aquest tipus d’electorat que anem a per totes, que no som conformistes, que volem que la gent s’il·lusioni amb el nostre projecte. Carmen ha estat molt valenta, molt decidida, i està contribuint moltíssim a generar la idea que el canvi és possible i necessari,

que es pot fer una política més pensada en l'interès de la gent.

—**Amb Alborch van a per totes. Amb Rafael Rubio no aniria a per totes?**

—Rafa Rubio ha fet una gran feina a l'Ajuntament de València, però amb Carmen diem més clarament que anem a per totes. Que una persona de la seua rellevància, notorietat i compromís encapçale una candidatura difícil, segons tots els indicadors que hi havia fins al moment en què es va presentar, simbolitza que volem guanyar. Simbolitza ambició.

—**Fa quatre anys, la diferència entre PP i PSPV-PSOE al País Valencià va ser d'11 punts, 18 al cap i casal. Retallarà Alborch aquesta diferència?**

—Sí, n'estic convençudíssim. La ciutat de València és l'expressió més clara de la capacitat del PP, amb Rita [Barberà] al davant, de teixir un espai de vinculació real a nivell sociològic. Carmen trencarà, en certa manera, aquests lligams, aquesta ostentació, aquest *glamour* de Rita. Aquest és un dels factors que no espera el PP. Carmen donarà un esglai al PP.

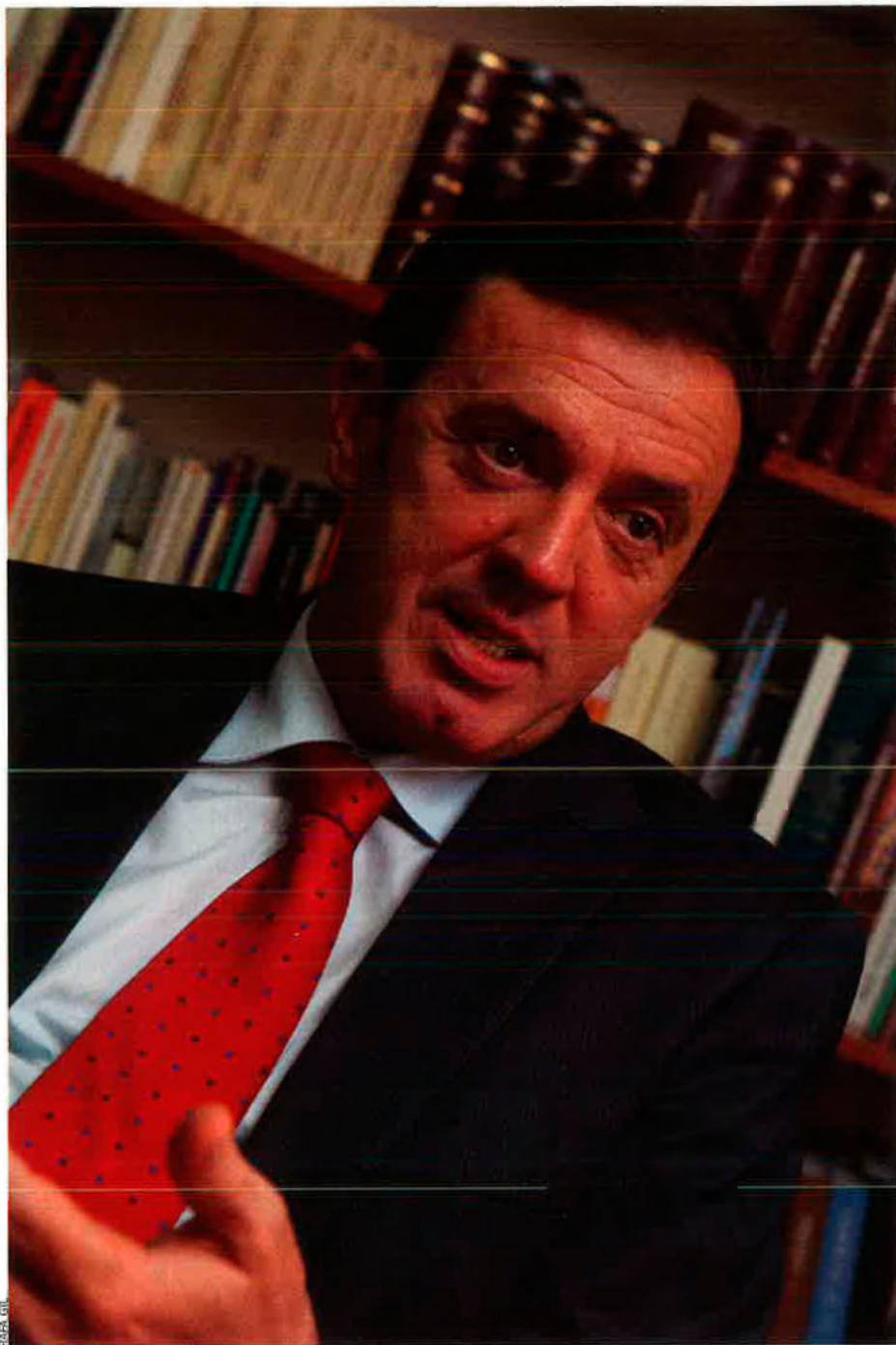
—**En tot cas, vostè serà president, i Alborch alcaldessa, si reben el suport d'altres formacions. Supose que ja haurà llegit els setze punts del Compromís pel País Valencià...**

—No, no els he llegit. Jo miraré de guanyar. Està molt bé que ells posen els setze punts en comú, la dreta ja n'ha difós i sobredimensionat algun, però jo no me'ls he llegit. Cada formació política, en aquest cas nosaltres i la coalició, ha de dur el seu programa i definir la seua relació amb els ciutadans. Sempre repeteix una frase que no agrada a la dreta: si els ciutadans volen canvi, n'hi haurà. Les formacions estarem obligades a buscar punts de trobada, a fi de propiciar-lo.

—**Aquest dia 15, al debat de Canal 9, Camps presentarà a vostè i a Glòria Marcos [candidata del Compromís] com una parella de fet. Què li dirà?**

—Cal posar en valor un pilar de la democràcia: el diàleg, l'entesa i la capacitat d'arribar a acords. A més, serà millor pels valencians i valencianes un acord postelectoral entre el PSPV i el Compromís que no mantenir el tripartit *de facto* del PP [Camps, Zaplana i Carlos Fabra]. És prou millor un acord entre dues formacions polítiques estables, amb compromisos clars i programes bons pel país.

—**I quan Camps diga que Marcos no vol l'AVE ni la Copa de L'Amèrica?**

—Jo li diré que l'AVE està en marxa perquè ho hem fet nosaltres, i que la Copa de L'Amèrica ha estat possible, en gran part, pel Govern socialista d'Espanya. No tinc por a aquest debat, perquè tenim moltes coses a dir-li, a Camps.

—**Sobretot a Canal 9.**

—Sobretot a Canal 9.

—**Imagine que per ti es pronunciarà la paraula "zaplanista", a Canal 9?**

—Per fi. I parlarem de Carlos Fabra, també, i de com pot ser que una formació duga a les llistes imputats per delictes fiscal o contra l'administració pública. De Carlos Fabra, mai no se n'ha parlat, a Canal 9, com tampoc de l'alcalde de Torrevella [Pedro Ángel Hernández Mateo]. Potser serà el moment de parlar-ne.

—**Vostè, ideològicament, se sent més a prop d'Esquerra Unida o del Bloc?**

—Tenim pactes amb tots dos, em trobe còmode amb tots dos. La relació és oberta, sincera, franca, s'han recuperat molts ponts que s'havien trencat per culpa de majories absolutes del meu partit... Si els ciutadans així ho diuen, podem fer un programa de govern. Però primer cal fer fora el PP. Jo puc dir que hi ha voluntat, que hi ha seny, que hi ha un compromís amb la ciutadania que ens demana canvi.

—**El dia a dia d'aquest hipotètic govern de coalició fa l'efecte que no seria un camí de roses, precisament.**

—Tornarà la relació normal amb tots els mitjans, no hi haurà privilegis d'uns mitjans sobre uns altres. A més d'això, hi

ha molts canvis a fer i caldrà un període d'adaptació. Els canvis no seran bruscos. Els canvis tranquils però intensos són els que donen fruits. Això caldrà posar-ho en comú, si escau, amb molta més gent.

—Aquest canvi pot ser tan tranquil com el de Galícia, tenint en compte la diversitat de la societat valenciana?

—Hi ha debats més ficticis que no reals. No hi ha cap debat sobre la llengua, el sistema educatiu o la llengua al sistema educatiu. El problema ha estat la manca de compromís amb l'ús social del valencià. Tindrem problemes? En tindrem. No compartesc alguns posicionaments de Glòria Marcos. Una cosa és què diu el programa electoral, i una altra fer canvis importants amb més gent.

—Viuria més tranquil en un executiu monocolor amb suports externs?

—Intentaré que així siga.

—Al capdavant, hauria de pactar les lleis amb Esquerra Unida i Bloc.

—Jo miraré d'obtenir la majoria, i per això apel·le a la gent que vulga dotar d'una certa estabilitat el Govern. És bo pactar, però una certa estabilitat de partida seria molt interessant.

—42 diputats, per exemple.

—Per exemple. Seria molt interessant. Una vegada el Compromís supere conjuntament la suma de les diverses formacions per separat [11%, al 2003], aporta poc al canvi, pel que fa a escons. Molts es pregunten si votar el Compromís afavorirà el canvi: sí, però si el PSOE es queda en un 38%, possiblement no hi haurà canvi. A partir del 10%, el nombre d'escons del Compromís són els mateixos. Poden traure un 13% i tenir els mateixos escons: 10. Això ho tenim molt i molt estudiat.

—El deute de la Generalitat és enorme. Si és president, trobarà a faltar, a l'Estatut valencià, alguna clàusula que garantezca un millor finançament?

—No, no. La solució és el sistema de finançament, que és multilateral.

—I per què Catalunya, les Illes o Andalusia sí que ho han inclòs?

—Al remat, el sistema caldrà negociar-lo en una taula. Ni Catalunya ni Andalusia no negociaran bilateralment amb l'estat.

—La inversió en infraestructures prevista a l'Estatut català és innòcua?

—Aquestes inversions arribaran, però jo m'estime més que l'estat em done els diners que em calen per assumir competències que avui no tinc. El sistema de finançament cal canviar-lo, és un

“Ni Catalunya ni Andalusia negociaran bilateralment amb l'estat”

compromís del PSOE que difícilment s'acomplirà aquesta legislatura, però que es farà a la següent, i serà radicalment distint a l'actual. Ens haguera agradat avançar més en aquest aspecte a l'Estatut, però el PP no ho va voler, per la idea tan rara i uniforme que té d'Espanya. La situació financera de la Generalitat demostra que és una gran fal·làcia, allò que la dreta és eficaç en la gestió dels recursos públics. Només els sobrecostos de Ciegsa, de la Ciutat de les Arts i les Ciències, de Terra Mítica i de la Ciutat de la Llum sumen 2.500 milions d'euros. Camps ha multiplicat per tres els càrrecs de confiança de Zaplana. A aquesta dreta li agrada el *boato*, però només té una direcció general, i sense inspectors, per recaptar impostos. Ací tothom no paga allò que li correspon.

—A l'urbanisme hi haurà mesures expeditives? Hi haurà cap moratòria, com voldria Esquerra Unida?

“Una cosa és el programa i una altra fer canvis importants amb més gent”

—Cal una política urbanística al servei dels ciutadans i no de l'especulació, cal preservar el medi com un element del nostre turisme. Això no passa per cap moratòria, sinó per recuperar els plans d'ordenació urbana com a eina general del desenvolupament, acabar amb les reclassificacions massives de sòl, fer plans d'acció territorial —limitar l'expansió de certs municipis—. Els creixements raonables mediambientalment tiraran endavant i mantindran un nivell d'activitat important. Camps ha consentit el caos urbanístic de Rafael Blasco, i ara [Estepan] González Pons ha fet, a la pràctica, una moratòria desastrosa. No pots frenar així i dir que tot tornarà a la normalitat un cop passades les eleccions, hi ha

massa interessos en joc. La nostra política urbanística aconseguirà, segurament, els mateixos objectius que persegueix Esquerra Unida.

—El PSPV-PSOE tanca la porta a qualsevol transvasament de l'Ebre?

—Mitjançant una gestió més eficient dels recursos —amb la modernització dels regadius, la depuració i la millora de la reutilització de l'aigua i la dessalació al litoral— aspirem a una autosuficiència hídrica que no limite el nostre creixement. Dit això, és veritat que no renunciem a un recurs més, està al nostre programa: és més fàcil parlar amb els del nord, convèncer-los per a sumar un recurs més a l'autosuficiència hídrica, sempre que es respecte el medi ambient, que no fer-ho com aquesta gent [el PP], pels quals la solidaritat consisteix a exigir-li a l'altre.

—Tornem-hi, a Canal 9, una televisió tan de partit com la que el PSOE té a Internet. Què farien, per millorar-la?

—Canal 9, amb 1.000 milions de deute, ha perdut la condició de servei públic, i no únicament per la manca d'informació objectiva i plural, sinó també quant als continguts. Nosaltres canviariem la llei de creació i atorgariem la gestió al consell d'administració; el director general seria de prestigi i fruit d'un consens.

—Quan vostè ix a Canal 9, sovint diu que “la Comunitat va bé” i coses per l'estil. Deixarà de dir-ho?

—És el tall que agafen. No afegeixen el que ve després: “...gràcies a la seua gent”.

—No deixarà de dir-ho, doncs.

—No, perquè la sensació que té la gent és que aquesta Comunitat va bé, com va bé Espanya, que va com una màquina.

—Canal 9 serà 100% en valencià?

—Progressivament, sí.

—Progressivament en quatre anys?

—Sí, sí, però això haurà de decidir-ho el consell d'administració.

—Té clar el disseny del Govern?

—Sí. Hi haurà dues vicepresidències —una econòmica i una de més política— i un màxim de catorze conselleries.

—Vostè, un enamorat del ciclisme, troba que Camps va molt escapat?

—Camps ha arribat un poc abans a les rampes del Tourmalet, però perd terreny segons s'acosta a la meta. I al final, crec que el passarem, perquè estem més forts.

—Vostè juga amb dos equips.

—Hi ha col·laboració i cooperació, sí.

Victor Maceda